

wanja njeje pschi tym namakał, dofelž jeho wotmyšlenje pschezo na tajke džěsche, sčtož je hłubšche a šwětlišche a plódnishe, hacž wschitka semiška wědomnosć, na měr Boži, kotryž je wyschshi dyžli wschitkón rosom. Młody Luther stejesche tež na horje a wyšokosćzi čłowškeho rošwucženja, ale hnydom pósna, so to žadyu Nebo njeje, wot kotrehož šo do Kanaana pohladuje.

S wulkej šwěrnosćzu pač šo na šwoje studowanje poda, pokny džaka pschecziwo šwojemu nanej, kiž w pocze šwojeho woblicža tač wjele nadžělowasche, so móžesche šwojeho šyna na uniwěrsicze sežiwicž.

Tón bě w přenim čašu šwojeho tambycža, kaž kóždy druhi młody studenta, bjes „artistami“, to rěka bjes tymi, kotřiž powšchitkomne rošwucženje wužiwachu, přjedy hacž šo na šwoje wošebite powołanje žiwjenja pschihotowachu. Tehdy je jesnač tamnych humaništow (wuczerjow čłowškeho rošomništwa), pola kotrychž je šo wudočonjač wošebje w łacžanskej ryczi, pschetož hreštu (grichištu) a hebrejštu je hačle pošdžišcho i wulkej prózu nawuknył. Tež šo we wschědných šjawnych rošryčowanjach i nimi na to šwucžowasche, hłuboče myšle jašnje a móžnje i krótkimi šłowami wurjež, sčtož běšche jemu pschi jeho pošdnišchich pišmach wulzy jara wužitne. So pač Luther i humanistami šo njeje stowašchil ani tehdy ani pošdžišcho, je jara derje bylo. To njeběchu mužojo Božeho kraleštwa. Šdyž dyrbjachu wopory pschinjesć, wróćno šstupachu. Woni škuscheja i žyła k tym ludžom, kiž šwoju dušchu šhubja, dofelž chzedža šwoje žiwjenje ššhowacž. Ně, w młodym

ms!